

Папа Бэнэдыкт XVI

Але што азначае для нашага штодзённага жыцця гэты заклік: “Праз Эўхарыстыю ўмацаваць першыноство Бога”? Эўхарыстычная камунія, Дарагія Сябры, пазбаўляе нас індывідуалізму, перадае нам дух Хрыста, мёртвага і ўваскрослага, злучае нас з Ім, таямніча аб’ядноўвае нас з нашымі бліжнімі, якія складаюць Касцёл (1 Кар 10, 17). Эўхарыстыя падтрымлівае і перамяняе ўсё штодзёнае жыццё. У маёй першай энцыкліцы напісана: “У эўхарыстычнай камуніі заключаецца тое, каб быць каханым і кахаць іншых. Эўхарыстыя, якая не пераходзіць у канкрэтныя ўчынкі любові, сама па сабе частковая” (“Deus caritas est”, 14).

Беларуская секцыя Radio Vaticano, 11.09.2011 †

Прымас Польшчы абп Юзаф Кавальчык

Мы не можам абыякава прайсці каля ўзбуджэння палемікі нянавісці, каля пазбаўленай элементарнай культуры мовы, якая ахоплівае вялікі абшар грамадскага жыцця. Усё гэта становіцца прадметам нашага роздуму, разважанняў і канкрэтных пастановаў на падставе прыведзеных літургічных тэкстаў, якія запрашаюць нас заняць радыкальныя пазіцыі, што павінны характарызаваць хрысціяніна і католіка.

Фрагмент гаміліі з 11.09.2011 у гнезненскай базіліцы; паводле wiara.pl

Кс. абп Тадэвуш Кандрусевіч

Галоўная праблема не ў тым, што паміж людзьмі ўзнікаюць непаразуменні, а ў тым, як іх вырашыць. І тут без здольнасці дараваць правіны бліжняму не абысціся. Нездарма Езус у малітве “Ойча наш” кажа нам маліцца да нашага нябеснага Айца, каб Ён дараваў нам нашы правіны, як і мы даруем іншым. Таму ўменне дараваць правіны іншым з’яўляецца ўмовай таго, каб Бог дараваў нам. Нагадваючы пра абавязак дараваць вінаватым нашым, мы не павінны абмяжоўваць нашу рэлігію, бо трэба дараваць і нашым сябрам, што часам цяжэй, чым дараваць ворагам. Мы кажам тады: “Як я магу дараваць таму, каму я даверыўся, а ён мяне падвёў?” Мы шмат часу прысвячаем абвяшчэнню навучання Хрыста пра тое, што трэба дараваць нашым ворагам. Аднак побач з намі знаходзяцца тыя, з кім мы жывём, працуем, молімся ў касцёле, але ў той жа час мы часта не хочам іх бачыць і не можам ім дараваць. У такім выпадку наша рэлігія не нясе радасці, а мы самі губляем пачуццё нашай прыналежнасці да Божай сям’і.

Фрагмент гаміліі, Мінск, архікатэдра, 04.09.2011; паводле catholic.by